

KIS HÍR

ISMERED EZT A RAJZOT? (Lásd a 293. lapon.)

XXXVII. kötet, 19. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. november 10-én.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

EZALATT gyorsan becsempészte a papíros-lapot a nagy képes könyvbe, mely ott feküdt az asztalon. Dorka látta ugyan de olyan formát gondolt, hogy ez talán a megkezdett Tilda dolgozata s hogy nagyon kevés van még készen belőle, sok van hátra, röstelli megmutatni. Hát csak rejtse el, aztán írja meg, nem köll megszegyeníteni. Inkább a fiukhoz fordult:

— Hát ti elvégeztétek-e a mai leczkéteket?

— Még nem egészen, de mindjárt meglesz... épen hozzá készültünk.

Este aztán, mikor kiki beszámolt a nagymamának, a Tilda munkája bizony nagyon gyarló volt. Maga is belátta.

— Kissé szórakozott voltam, kedves nagymamácska... de ez onnan van, hogy ott voltam Ottikáéknál... ez nagyon kizavart a munkámból. De majd jóvá teszem, majd ezentul szorgalmasabb leszek.

Az áldott nagymama szívesen hitt az ígéretnek, sőt örült, hogy Tilda maga őszintén megvallotta, mi az oka a hanyagságának. Majd holnap jóvá teszi.

De másnap már korán délelőtt ott volt Ottika. Kocsin jött.

— Tudjátok-e miért jöttem? Magammal viszek innen valakit, a ki velem akar jönni. Jöhetsz-e te, Dorka? De vagy két napra ám!

— Az nem lehet, kedves Ottikám. A házunk még nincs egészen rendben s nem is készültem arra, hogy elmehessek.

De Tilda, azt hiszem, veled mehet. Mindjárt megkérdezem a nagymamától.

Tilda nagyon vig arcczal nézett Dorka után.

— A nagymama bizonyosan megengedi, mert a kis Dorka mama azt fogja neki tanácsolni, hogy engedje meg.

— Akkor hát csak készülj fel szaporán, mondá Ottika. Nálunk maradsz egy-két napig. Nagyon jól fog telni az időnk, mert Malvina kisasszony kevés leczkét adott arra az időre, a mig ő oda lesz.

— Hogyan? Hát elment valahova?

— El ám. Valami sürgetős családi dolga akadt, el kellett utaznia. Épen kikisértem a vasuti állomásra, mamácskával pedig megegyeztem, hogy közületek valamelyik jöjjön hozzánk, amig így magam leszek.

— Nagyon okosan. Mindjárt felkészülök.

Tilda sietett a szobájába, Ottika pedig ezalatt körülnézett, mivel tölthetné el az idejét, mig Dorka és Tilda visszatérnek. Egy nagy képes könyvet pillantott meg, abban kezdett lapozgatni. Mindjárt az elején igen érdekes mesét talált és olvasni kezdte. De még csak a felén volt, mikor Tilda is, Dorka is, beléptek.

— Rendben vagyunk, szólt Tilda. A nagymama megengedte, hogy veled menjek.

— Akkor hát induljunk, mert a kocsi vár. Pedig szinte szerettem volna még egy kicsit maradni. Belekezdtem egy mese olvasásába... olyan érdekes! Nem vihetném el ezt a könyvet néhány napra?

— Deh... nézve, miféle... ben. Nagyon... vedre lehető...

Ottika... könyvvel haz...

A kast... nagyon sziv... A grófné ö... társa van, a... időt. Tilda p... leg kedves l... sikerült is... nevelő nő ne... szóra, mind... hatnak kedv...

Harma... kisasszony... zett tőle, l... később jön.

— A... tovább mar... grófné nyáj... hogy a mig... te leszel i... nagymamá...

Valójá... erre szüks... hamarabb... dolta és sie... rendkívül... szívesen h... napra is. E... előbb otth... volna más... akarta, ho... érkezék. l... de Ottika... vina kisass...

— Dehogy nem! szólt Tilda, nem is nézve, miféle könyvet tart Ottika a kezében. Nagyon örülünk, ha valamivel kedvedre lehetünk.

Ottika tehát Tildával és a képeskönyvvel haza kocsizott.

A kastélyban, mint mindig, most is nagyon szívesen fogadták a kis rokont. A grófné örült, hogy Ottikának játszótársa van, a kivel kellemesen töltheti az időt. Tilda pedig iparkodott, hogy lehetőleg kedves legyen. Ez most könnyebben sikerült is neki, mivelhogy a szigorú nevelőnő nem volt ott, nem kellett minden szóra, minden mozdulatra vigyázni. Játshatnak kedvökre, még ha kissé pajkosan is.

Harmadnapra kellett volna Malvina kisasszonynak haza térnie, de levél érkezett tőle, hogy talán csak egy nappal később jön.

— Akkor te is még egy nappal tovább maradsz itt, kedves Tilda, szólt a grófné nyájasan. Megígértem Ottikának, hogy a mig Malvina kisasszony oda jár, te leszel itt mellette. Irok mindjárt a nagymamádnak, tudom hogy megengedi.

Valójában nem igen lett volna ugyan erre szükség, mert Malvina kisasszony hamarabb elkészült a dolgával, mint gondolta és sietett vissza a kastélyba. Mint rendkívül pontos, gondos nevelőnő, nem szívesen hagyta el növendékét csak egy napra is. Rajta volt tehát, hogy mentül előbb otthon legyen megint. Halaszthatta volna másnapra érkezését, de inkább akarta, hogy bár későn, de még este megérkezzék. Nagyon későn nem volt ugyan, de Ottika és Tilda már lefeküdtek s Malvina kisasszony meghagyta a szobaleány-

nak, hogy ne zavarja fel őket, elég ha reggel tudják meg, hogy már visszatért.

Holmiját rendezgetve, rakosgatva járt ide-oda s az egyik szobában egy nagy könyvet pillantott meg, melyet nem ismert. Fölnyitotta s a címlapon olvasta: »Dorkának és Tildának a nagymama.«

— Ahá, ezt Ottika bizonyosan onnan hozta olvasni. Lássuk csak, miféle könyv, neki való-e?

Lapozgatta, olvasgatta és tetszett neki. De bezzeg nem tetszett aztán, amint megint fordított egy lapot és egy darab papirost pillantott meg, mely csak úgy oda volt illesztve s melyen legelőször is a saját nevét pillantotta meg.

»Malvina kisasszony, a vén szörnyeteg és mulatságosan félénk nevelőnő«. Ez volt oda írva. Az irás fölött pedig rajz volt látható.

Meghökkenve, álmélkodva, szörnyűködve nézte a rajzot. És minél tovább nézte, annál inkább elfutotta a harag és méltatlankodás, mert annál inkább megértette, mit ábrázol az a rajz. Torzkép volt az, mulatságos figura-rajz, még pedig nagyon ügyes. És Malvina kisasszonynak nem lehetett semmi kétsége, hogy ő reá vonatkozik.

És a mint nézte-nézegette, mihamar úgy vélte, hogy érti az egészet.

— Semmi kétség, ez annak a leánynak a műve. Hallottam a hírét, hogy efféléket szokott csinálni. Nem is csodálom. Mindjárt kezdettől gyanakodtam, hogy gonosz. Valjon Ottika látta-e ezt a rajzot? Oh dehogy! Bizonyos, hogy nem látta, mert nem hagyta volna itt.

Most késő este nem tehetett már semmit. Nem is tudta magát hirtelen elszánni, mit tegyen. Másnap reggel is legelőször Ottikát és Ernőt hívta be, hogy valami beszéde van velök.

— Magadra maradsz egy kis ideig, kedves Tilda, mondá nyájasan. De később talán megtudod te is, miről van szó.

Ottika és Ernő ugyancsak kíváncsiak voltak, mit fognak látni vagy hallani. Meglepetést vártak. De kaptak is.

— Egy rajzot találtam ebben a könyvben, mely, azt hiszem, Patakiéktól került ide. Gyönyörűséges torzkép. Ime, Ernő!

Oda adta Ernőnek a rajzot.

— Oh, ez bizonyosan tévedésből jutott oda, szólott Ottika, ki még nem látta a rajzot. Dorka szokott volt régebben valami figura-képeket rajzolni.

— Ugy látszik, valaki rajzol efféléket most is, mondá Malvina kisasszony nyugodtan. Ez nagyon új. Adja csak Ottikának, Ernő. Hadd lássa ő is ezt a gyönyörű dolgot.

Ernő szó nélkül átadta és elfordult. Mi tagadás benne, azért fordult el, mert egy kis erőfeszítésébe került, hogy ne nevéssen. Mert az a rajz csakugyan nagyon ügyes és nagyon mulatságos volt. Azt ábrázolta, hogy a víz partján egy tyuk áll nagy ijedezve és aggódva, mert a kis kacsza, a kit csibe helyett költött ki, a vízbe ment és ott uszkál, az uszni nem tudó tyuk szörnyű rémületére. A tyuk fejében pedig rá lehetett ismerni Malvina kisasszonyra, a kis kacsáéban pedig Ottikára. Még több uszkáló kacsza is volt oda rajzolva s az egyik meglehetősen hasonli-

tott Ernőhöz, a másik meg a nevelőjéhez, a harmadik Tildához. És hozzá az aláírás. Nem lehetett semmi kétség, — ez a rajz azt csufolta ki, mikor Malvina kisasszony a minapi csónakázó mulatságnál úgy aggodalmaskodott Ottika miatt.

Akár szép, akár nem, de a rajz olyan ügyes volt, hogy Ottika is majdnem elmosolyodott. De a mint fölpillantott Malvina kisasszonyra, rögtön eszébe jutott, hogy ez a rajz az ő kedves nevelőnőjét csufolja, figurázza. Ez méltán bánthatja Malvina kisasszonyt. El is mult minden kedve a nevetéstől s haragosan mondá:

— Oh, ez csunyaság! Ez valóban gonoszság! Azt nem is hihetem, hogy ezt Dorka... nem, az lehetetlen...

De aztán hirtelen elhallgatott. Hátha mégsem lehetetlen? Emlékezett azokra a torzképekre, melyeket mindjárt első látogatásakor mutatott neki Tilda, még pedig titokban, mert Dorka maga sem akarta, hogy más is lássa... és Tilda meg is mondta, hogy a nagymama eltiltotta Dorkát az ilyen csufolkodó rajzok készítésétől, bárha Dorka azokat csupa jókedvű, vidám tréfából csinálta. Ime, a nagymának milyen igaza volt... mert olyat talált Dorka csinálni, ami nem ártatlan többé. És még hozzá az a sértő aláírás! Csak legalább ez ne lett volna, akkor még valamiképen csak meg lehetne próbálni, hogy jóra magyarázzák a dolgot.

Ernő még így is megpróbálta. Pedig neki sem tetszett ez a dolog. Eleinte, az igaz, nagy kedve volt a nevetésre, mert hát az a bolondos rajz csakugyan igen mulatságos volt; de a komoly, derék érzésű fiú hamar meggondolta, hogy biz ez mégis

csak nagy sértőkéletesen... fásan. Csak szokott elhí... sem birta m... riát. Ő ugy... Már pedig e... amit ő edd... nem tudta r... alább mente

— Persze persze hogy igen szép, m... De hát, Malvina szony, azt i... kell gon... hogy ez a r... zonyosan né... arra szánva... más is lássa

— Még bizonyos. B... tott ide a... be?

— Bizott felt... szólt Otti... dától kért... ide adta.

— Elis tud róla... sel. Külön

— Ivalamit, dezni. Há

— Iasszony k... nek a p

csak nagy sértés. Malvina kisasszonynak tökéletesen igaza van, ha nem veszi tréfásan. Csakhogy Ernő, épen mert nem szokott elhirtelenkedve itélni, sehogysem bírta megérteni ezt az egész históriát. Ő úgy hitte, hogy jól ismeri Dorkát. Már pedig ez sehogysem illett bele abba, amit ő eddig Dorkáról gondolt. De ha nem tudta megmagyarázni, próbálta legalább mentetetni.

— Persze . . . persze hogy nem igen szép, mondá. De hát, kedves Malvina kisasszony, azt is meg kell gondolni, hogy ez a rajz bizonyosan nem volt arra szánva, hogy más is lássa.

— Még az sem bizonyos. Hogy jutott ide a könyvbe?

— Bizonyosan ott felejtették, szólt Ottika. Tildától kértem el a könyvet s ő szó nélkül ide adta.

— Ez azt bizonyítja, hogy Tilda nem is tud róla, szólt a nevelőnő meglepéssel. Különben róla nem is tettem föl.

— De ő talán mégis tudhat róla valamit, mondá Ernő. Jó lesz megkérdezni. Hátha mégsem Dorka a hibás . . .

— Kedves Ernő, szólt Malvina kisasszony komolyan, szép dolog, ha valakinek a pártját fogjuk, de tulságba nem

szabad menni. Különben Tildát megkérdezhetjük . . . meglátjuk, mit mond hozzá.

Behívták Tildát, a ki nagyon kíváncsian, de minden félelem nélkül lépett be. Mihelyt azonban Malvina kisasszony kezében megpillantotta a rajzot, vörös lett egészen a feje bubjáig s ijedten kiáltott fel:

— Jaj Istenem! Hogy jutott ez . . . De Ernő félbeszakítá:

— Megállj csak, Tilda! Majd kérdezni fog Malvina kisasszony, mit akarunk megtudni.

— Igen és remélem, őszintén fogsz felelni. Ismered ezt a rajzot? (Lásd a képet a czimlapon)

Tilda habozott. Már az imént elárulta magát, nem mondhatja, hogy nem ismeri. Most hogy vágja ki ma-

SÉTA KÖZBEN. (Lásd a 294. lapon.)

gát? Akadozva felelé:

— Is . . . ismerem . . . de . . . ez . . . ez igazán nem volt arra szánva, hogy ide jusson.

— Azt meghiszem. És gyakran szokott Dorka effélékkel mulatni?

E szavakra Tilda egy pillanatig mereven bámult maga elé. Erre nem számított. Hát Dorkára gyanakszanak! Persze, Dorkáról tudják, hogy ilyeneket rajzolt, azt nem is gyaníthatják, hogy Niki is

nagy mester már az ilyen rajzban és hogy ezt Tilda segítségével és terve szerint készítette.

(Folytatása következik.)

SÉTA KÖZBEN.

(Képpel a 293. lapon.)

Már bizony kissé hűvös, de még kellemes idő volt, épen jó egy kis sétára. Indultak is Ninuska és Dinuska vigan a Vilma kisasszonnal.

Alig léptek ki a kapuból, hangosan szólt feléjük:

— Kár! Kár! Kár!

— Ejnye, azok a csuf varjuk! szólt Ninuska.

— Az ám, és mily sokan vannak! mondá Dinuska.

Csakugyan egész nagy raj szállt le ott közel.

— Már érzik a tél közeledését, szólt Vilma kisasszony. Bejönnek a házak közé.

— De hiszen itt sincs melegebb, mint odakint az erdőn, szól Ninuska nevetve. Mert itt is csak kint maradnak.

— Nem is a hidegtől félnek, hanem eleséget keresnek. Ott kint már elbujt mindenféle állat, rovar, nehezen akad préda. Ezért hát bejönnek a házak közé és itt keresnek holmi hulladékot.

— De amott az a kettő, ugy látszik, nem éhes, szólt Dinuska. Nem szálltak le a többivel, hanem ott maradtak a falon.

— Azok az örök.

— Az örök? Hát ugyan mit őriznek?

— Pajtásaikat. A varju bár tola-kodó, de félénk madár. Egyuttal azonban óvatos is. Mikor csapatosan repül, mindig nagyon vigyáz, hová száll le és gondosan elkerüli az olyan helyet, a hol valami veszedelmet gyanít. De még ha leszáll is a csapat és eleség után kutat, kettő-három mindig magasabb helyen marad és jelt ad a többieknek, ha veszedelem közeledik.

— Ej, de fufangos madár! Nagyon okosan teszi, szólt Ninuska.

Ezzel tovább sétáltak s kijutottak a mezőre, hol egy szántóvető ember épen szántotta a földjét. Dinuska egyszerre csak megszólalt:

— Ni, ott is van néhány varju! De hát ezek mit sétálnak az eke után?

— Az ám! szólt Ninuska. Mintha vizsgálnák, jól van-e szántva a barázda.

— Arra biz ő nekik aligha van gondjuk, mondá Vilma kisasszony. Hanem itt jó alkalmuk van egy kis lakomára.

— Oh, hisz' az a szántó ember rájok sem néz, nem ad nekik semmit.

— Nem is szükséges. Megtalálják őket a barázdában. Mindenféle rovar részint maga is a föld alatt él, részint a föld alá rakja tojásait s ott kelnek ki a rovarbábok, melyekből később a rovar fejlődik ki. A szántásnál az eke lefordítja róluk a földet egy kis időre, a meddig a következő barázda földje ismét rájok nem omlik. Csakhogy ezt ritkán érik meg. A varjak tudják, mit találnak a barázdában, nyomban követik az ekét és fölszedik a kövér rovarokat és rovarbábokat. Ezzel pedig nagy hasznot tesznek, mert sok kártékony rovar pusztítanak el, csak ugy mint nyáron egeret.

— Ez már derék! szólt Dinuska. És itt nem félnek az embertől?

— Nem ám, egy csöppet sem. Ugy látszik, tudják, hogy a szántóvető ember nem bántja őket, sőt szereti, ha a barázdában sétálgatnak. Hasznot tesznek egymásnak.

— No akkor hát a varjakra sem fogok többé haragudni és nem bánom, ha télen a nagy hidegben bejönnek a házunkhoz eleséget keresni.

Elégedetten tértek haza a sétáról, mert nem csak kellemesen sétáltak, hanem megtanulták, hogy még az olyan megvetett és sokat csufolt madárnak is, minő a varju, van haszna a világon.

NAGYON azaz tud tartan furcsa dol

A vi szerette, é volt a ki mikor el És még mondták

Tré egyszer Ella ott A mama sen fogac len a sze

szólt a r felelé E A tovább eszébe j

ENGEM NEM LÁTNAK!

NAGYON kedves leányka volt a kis Ella, azaz hogy lett volna, ha mértéket tud tartani a jóban. Mert régi dolog, hogy furcsa dolog az a jó; ha sok, hát megárt.

A vidám tréfa nagyon jó. A kis Ella szerette, és Elek bácsi is szerette. Csak az volt a különbség, hogy Elek bácsi tudta, mikor elég, a kis Ella pedig nem tudta. És még akkor sem hitte el, mikor mások mondták neki, hogy már elég.

Tréfás kedvében volt akkor is, mikor egyszer Elek bácsi látogatóba jött. A kis Ella ott ült a ház előtti kertecske padján. A mama épen kilépett a házból és szívesen fogadta a bácsit. De a kis Ella hirtelen a szeméi elé tartotta a kezét.

— Ella, köszönj szépen a bácsinak, szólt a mama.

— Én nem látok, engem nem látnak! felelé Ella.

A bácsi jókedvűen nevetett, aztán tovább beszélt a mamával. De egyszerre eszébe jutott valami.

— Igaz a! Hol vannak a gyerekek, Andor, Gizike?

— Bizony nem tudom, hol játszanak. Az imént Ella velök indult. Ella, hol vannak Andor és Gizike?

— Én nem látok, engem nem látnak! felelé ismét Ella.

— Jól van no, ebből már elég volt, szólt a mama. Most felelj arra, amit kérdeztem.

— De mikor én nem látok és engem sem látnak.

— Csakugyan valószínűleg úgy lesz, szólt közbe a bácsi.

— De ez nem illik! mondá a mama kissé boszusan.

Épen ekkor azonban oda toppantak Andor és Gizike, szépen köszönve a bácsinak.

— Jó hogy jöttök, szólt a bácsi. Épen keresni akartalak, mert hoztam nektek valamit. Osztózatok ketten, ez csak kettőtöké.

A zsebébe nyult és nagy csomó pompás, finom czukorkákat vett elő, felét Andornak, felét Gizikének adva, kik örvendve megköszönték és elsiettek. De ekkor a padról elősietett a kis Ella is.

— Hát az én részem, bácsi? kérde a kezét tartva.

— A te részed? Az ám, neked is hoztam. Nézegettem is körül, de nem láttalak, hát oda adtam azt is Andornak és Gizikének. Igazán sajnálom, hogy nem láttál s én sem láttalak.

A kis Ellának nagyon sirásra hajlott a szájacskája.

— Oh, hiszen én csak tréfáltam! mondá siránkozva.

— De tovább tréfáltál, mint kellett volna, s nem hallgattál intésemre, szólt a mama. A bácsi nagyon bölcsen cselekedett, mert mértéken túl a tréfa is boszantó.

Ezt a kis Ella jól megjegyezte és azontul csak addig tréfált, a míg mások is tréfásnak találták.

CZICZA-LAKODALOM.

*Abernyau és Miákella
Szép leánya: Cziczabella,
Hozzá ment egy deli urhoz,
Macskaházi hős Miczurhoz.*

*Jöttek közlelöl s távolról,
Kamarákból, padlásokról,
Kályha-sutból és pinczéből —
Egyszóval minden vidékről,
Rokonok és jó barátok,
Szép urak és asszonyságok,
Az ifju párt megtisztelni,
Jól mulatni, inni-enni.*

*Étel-ital bőven is volt,
Ettek sültet, ittak rá bort:*

*Egérsültet és erjesztett
Tehén-, juh- és kecske-tejet.
S jól megszerkesztett beszédben
Rá köszöntött hosszan, szépen,
Mestere az ékes szónak:
Nyaviga a híres szónok.*

*S al
Csak
Aki
És m
Morf
S me
Ujbo
S az*

ARAN

*R*ÉGI
k
s
minden de
szabad vo
nekem tet
Én
voltam ve
Nem is ké
fogtam a

S alig, hogy ez elvégezte,
Csakhamar egy másik kezdte,
Aki látott már sok jó tort,
És megivott már sok ó-bort:
Morfondi ur mondott új sort;
S mert jó kedve mint a must forrt,
Ujból a pohárba öntött
S az új párra ráköszöntött.

Ritkán hangzott ennek mása,
De nagy is volt a hatása!
Ha eddig csak jó kedv pezsgett,
Most már neki lelkesedtek,
Zajongó éneklést kezdtek,
Csókolóztak, ölekeztek.
S hogy egyre dölt a fölös nedv,
Csúcsot kapott a közös kedv,

És megeredt a muzsikán,
Melyet **Siccz**, a híres cigány,
Az állványon rá zendített,
S mindenkit tánczra lendített.

ARANY SZÁJÚ KELEMEN.

— Beszélyke. —
(Képpel a 301. lapon.)

BÉGEN volt az, még az én kis diák
koromban. De nagyon jól emlékszem
arra a napra. Vasárnap volt, minden
dolgommal pontosan elkészültem,
szabad volt úgy töltenem a délutánt,
amint nekem tetszett.

Én pedig már reggel tisztában
voltam vele, hogy mit csinállok délután.
Nem is késtem egy pillanatig sem,
hanem fogtam a kalapomat és siettem Miklós

bácsihoz, a ki alig száz lépésnyire lakott
tőlünk.

Nem volt nagyobb gyönyörűségem,
mint ha Miklós bácsinál lehettem. Pedig
ott nem is volt játszótársam, mert Miklós
bácsinak nem volt se fia, se leánya, de
még felesége sem, csak egy öreg gazd-
asszonya, a komoly, de jó Ágnes asszony,
aki igen jó ozsonnákat készített számomra.
De nem az ozsonna kedvéért szerettem
oda menni, igazán mondhatom. Otthon is
kaptam jó ozsonnát. Csakhogy otthon
nem volt ám olyan öreg kapitány, mint a
Miklós bácsi, aki olyan gyönyörű történe-

teket tudott volna mesélni az ő vitézi életéből. Elhallgattam volna akár éjjelig is.

Mert Miklós bácsi valamikor vitéz huszár-kapitány volt. Most már nyugalomban élt, mert kissé előregedett; de ezért katonás ember maradt s nekem épen azért tetszett igen nagyon. Nem győztem hallgatni, mikor elmesélte a huszárok tetteit. Mikor pedig már megelégette a beszédet, sokszor megmutatta nekem szép gyűjteményeit. Pompás fegyverei voltak, de azután meg mindenféle érdekes ritkaságai, melyekről vonzóan tudott beszélni. Mert nemesak vitéz kapitány volt, hanem igen tudományos ember is. De nem kívánta, hogy én nála valami fásasztó tanulást végezzek; mindig csak olyanról csevegett, ami engemet nagyon mulattatott.

Miklós bácsi tehát nagyon jó bácsi volt. De kénytelen vagyok megvallani, hogy nem mindig. Megtörtént, hogy néha bizony nagyon katonásan bánt el velem. Ez pedig mindig olyankor történt, mikor otthon valami dolgom nem volt rendben, valamit elmulasztottam vagy hanyag voltam. Ha ilyenkor találtam hozzá bonyolítani, összeránczolt homlokkal állt elém, kegyetlenül mord pillantással nézett rajtam végig és rettentő hangon dörögte:

— Hát te mit keresel itt, he? Hát neked nincsen otthon dolgod? Azt hiszed, itt fogod az időt fecsérelni, mikor még nincs készen a dolgozatod? Egy, kettő, indulj, mars! Ágnes, vezesse ki ezt a haszontalan regrutát a kapu elé!

Ezt én meg sem vártam, hanem futottam hanyatthomlok kifelé. Lassan-lassan aztán hozzá is szoktam, hogy el sem indul-

tam a bácsihoz, míg teljesen bizonyos nem voltam benne, hogy csakugyan minden dolgom rendben van.

Akkor vasárnap nyugodt lelkiismerettel indultam meg. Épen a bácsi házának a kapujában találkoztam egy tanuló-társammal, Kelemennel, akit az iskolában csak »aranszāju Kelemen«-nek nevezünk. Meg is érdemelte, mert senki sem értett hozzá oly kellemesen beszélni, mint ő. Mindenkinek tudott valami olyat mondani, aminek az megörült s épen azért mindnyájan szerettünk vele lenni. Nem mondhatnám ugyan, hogy olyan igazi nagy barátság lett volna az, amit irányában éreztünk, voltak sokan, akik egymással nagyobb barátságban éltek, még ha néha talán pöröltek és birkóztak is, mert hát élénk diák-gyerekek közt ritkán esik meg barátság egy kis czivakodás nélkül. De aranszāju Kelemennel soha sem czivakodtunk, vagy inkább ő nem czivakodott soha senkivel. Mindig olyan szelid, előzékeny tudott lenni, hogy még csak pörölni sem lehetett vele. Ha pedig valamelyikünk egy-egy szép dolgozatot, rajzot készített vagy játékban ügyeskedett, senki sem tudta azt oly szépen megdicsérni, mint aranszāju Kelemen. Épp ezért a legtöbben szerették is az ő véleményét hallani, ő pedig szerette megmondani.

Az igaz, hogy akadtak az iskolában néhányan, akik nem igen keresték a barátságát. De csak kevesen voltak s ezek is mind afféle nagyobb fiúk, akik már elbizakodtak a maguk nagyságán. Nem is hallgattunk rájuk, mikor egyszer-másszor kicsinylőleg beszéltek aranszāju Kele-

menről. Maradt.

Nekem főképp amolyan bizalmában üdvözlő bevennapjamat és elbirtam. A ebből nem megelégetésnek szorult is, ha ro

Kelemen nyugtatott, hogy mily beszélték megkül, fe úgy sem dött, azt gett a h ződve, h meltem.

Ettől a barátság aranszāju hozzám j ványa vo nagyon jóval nag

Ter megszerem nagyon ó megisme Sokat h ember, a a kit csu Ezt mag voltam a

menről. Nekünk mégis kedves pajtásunk maradt.

Nekem különösen. Még pedig legfőképp ama nap óta, melyen pajtásaim bizalmából nekem jutott a szerencse, hogy üdvözlő beszédet mondjak a tanárunkhoz nevenapján. Jól betanultam a mondókámat és el is szavaltam olyan jól, ahogy csak birtam. A fiuk persze éljeneztek, csakhogy ebből nem tudtam, mikép vannak velem megelégedve, mert az éljenzés a tanár urnak szólt. Éljeneztek volna még akkor is, ha rosszul mondom el a mondókámat.

Kelemen azonban mihamar megnyugtatótt. Hozzám sietett és megdicséért, hogy milyen szépen, értelmesen, kifejezően beszéltem. Nem mondta, hogy valami remekül, felülmulhatatlanul szavaltam, ezt ugy sem hittem volna el; de amit mondott, azt biz én szívesen elhittem, az hizelgett a hiúságomnak és meg voltam győződve, hogy annyit bizony meg is érdekeltem.

Ettől a naptól fogva aztán nagy lett a barátság köztünk s igen megszerettem aranyszáju Kelement. Ő is minduntalan hozzám jött és ha valami nehezebb feladványa volt, tőlem kért tanácsot. Ez pedig nagyon tetszett nekem, mert Kelemen jóval nagyobb és idősebb volt.

Természetes, hogy csak még inkább megszerettem, mikor azt mondta, hogy nagyon óhajtana az én Miklós bácsimmal megismerkedni, hogy ő is járhatna hozzá. Sokat hallott róla, hogy milyen kedves ember, amolyan igazi magyar vitéz huszár, a kit csupa gyönyörűség látni és hallgatni. Ezt magam is sokszor mondtam és büszke voltam a bácsira. Meg is kértem a bácsit,

hogy elhozhassam magammal az én jó barátomat s a bácsi szívesen megengedte. Így aztán aranyszáju Kelemen is járatos volt Miklós bácsihoz. Csakhogy ebben egy kis szálka akadt. Mindjárt az első látogatásnál olyasmit vettem észre, mintha a bácsi nem igen szerette volna meg az én Kelemen barátomat. Már pedig Miklós bácsi nyakas öreg vitéz volt s aki egyszer nem tetszett neki, hát biz azzal ő nem sokat czeremóniázott.

De aranyszáju Kelemen nem csüggedt el egykönnyen. Minél hidegebben fogadta a bácsi, ő annál nyájasabb és kedvesebb iparkodott lenni és ki nem fogyott a kedveskedő szavakból, ügyes előzékenységből. Én bizony őszintén megvallom, nem tudtam volna ezt tenni, ha észre veszem, hogy valaki oly barátságtalanul fogadja.

Nagyon jól láttam hányadán áll a dolog, s rösteltem, sajnáltam. Attól is féltem, hogy a bácsi egyszer majd ugy talál elbánni Kelemennel, mint velem szokott néha, pedig olyankor bizony egy csöppet sem volt kellemes. Én persze nem vettem rossz néven, mert jól ismertem a bácsit és nekem közeli rokonom volt, velem szemben joga volt hozzá, hogy katonásan forduljon rám. De ha egyszer aranyszáju Kelement kísértetné ki Ágnes asszonnyal a kapu elé, ugyan szép volna! Valósággal szepegtem, épen ugy a bácsi, mint Kelemen miatt.

Így történt, hogy csak ugy félig-meddig örültem, mikor azon a vasárnapon ott a kapuban találkoztam Kelemen barátommal. De ő annál inkább örült.

— Lám, jól sejtettem, hogy te is eljössz ma a bácsihoz, mondá. Tudtam én,

hogyan nem csalódom, mikor reád számítok. A bácsi is jobban szereti, ha együtt vagyunk nála.

Vigan jött be velem. A bácsi a tornácra ülve pipázgatott és hirlapját olvasta. Amint engem megpillantott, nyájasan mosolygott, de mihelyt észrevette, hogy Kelemen is velem van, rögtön elkomolyodott és szárazon, hidegen fogadta a barátom köszönetét. Szinte rosszul esett ezt látnom.

De aranyszáju Kelemen vagy észre sem vette, vagy úgy tett, mintha nem vette volna. Vidáman beszélgetett, mindenféle ügyes bókokat mondott a bácsinak, a ki szótlanul hallgatta s csak nagyokat fújt a pipájából. Végre pedig megszólalt:

— Jól van no! Menjetez az udvarra, fiuk, vagy menjetez a kertbe, ott játszhattok.

Ha magam voltam a bácsinál, soha sem küldött el magától, így hát könnyű volt kitalálnom, hogy most csak szabadulni akart tőlünk, vagy inkább csak Kelemtől. De Kelemen ezt sem vette észre s nagy örömmel mondá:

— Jaj de jó lesz, kedves bácsi! Mehetünk a kertbe a hintához, ugy-e?

— Mehettek, a hova akartok.

— Akkor hát siessünk, szólott Kelemen hozzám s előre ment.

Én nem igen siettem. Félig szomorúan, félig neheztelve álltam meg a bácsi mellett. Ő pedig észre vette.

— No's, mért nem mégy? kérdé nyájasan.

— Kedves bácsi, nekem úgy látszik, mintha nem volna kedvére, hogy eljöttünk, felelém őszintén.

— Már azt ugy félig el is találta. Hogy te eljöttél, azt szeretem, de ezt a pajtásodat nem igen kívánom látni. Nem tetszik nekem az a fiu.

— De hát mit vétett a bácsinak?

— Mit vétett? Hm! Azt biz én nem tudnám megmondani. Nem vétett ellenem semmit, sőt ellenkezőleg, nagyon is a kedvemben jár. Ezt nem szeretem. Nem bízom az olyan emberben, a kinek mindig hizelgő szép szó van a nyelvén. No, meglehet, hogy nincs igazam, ámbár nem igen szoktam tévedni. És ha te olyan nagyon szereted, hát Isten neki, járjon el ide. De már hiába, ez a fiu nekem nem tetszik. Jobb szeretném, ha más pajtásod volna. No, most csak menj utána és mullassatok.

Mentem, de meglehetősen kelletlenül, elgondolkozva azon, hogy a bácsi milyen igazságtalan az én barátom iránt.

Ezalatt Kelemen már oda ért a hintához s nem is volt egyedül, mikor én odaértem. Azaz lent a kertben egymaga volt a hintánál, de beszélgetett valakivel, a ki a falkerítésen nyujtózott végig. Ez pedig Kálmán volt, közös jó pajtásunk. Kivülről mászott fel a falra, ami nem volt nehéz, mert a fal igen alacsony volt.

Onnan nézte, hogy mi Kelemennel felváltva hogy hintáztunk. (Lásd a képet a 301. l.) Nekem rosszul esett látnom, hogy pajtásunk csak nézi a mi multságunkat, tehát hívtam, hogy jöjjön hozzánk. Kálmán meg is mozdult, hogy leugorjék, de aranyszáju Kelemen így szólott:

— Csak maradj ott, Kálmán. Nem illik kerítésen át bemászni idegen helyre.

A gazda a kertjéb

— valami b

Kál száju Ke de kissé igazgatja dogatja mit tegye lemen teljesen u dott raj ketten v legjobb tok, de hogy K mindenb ségesen delmesk

Most ben ma rendjén nak ta hogy e meskede

Csaku nem illi tésen át idegen

— ezen k segitün megkér Bizony

— kor ren M engedte

A gazda nem engedte meg, hogy itt járj a kertjében, hát csak maradj ott.

— Igazad van, szölt Kálmán. Még valami bajotok volna miattam.

Kálmán mindig igazat adott arany-száju Kelemen pajtásunknak. Jó fiu volt, de kissé jámbor és szerette, ha valaki igazgatja, mondogatja neki, mit tegyen. Kelemen pedig teljesen uralkodott rajta, ök ketten voltak a legjobb barátok, de úgy, hogy Kálmán mindenben hűségesen engedelmeskedett.

Most különben magam is rendjén valónak találtam, hogy engedelmeskedett. —

Csakugyan nem illik kerítésen át mászni idegen kertbe.

— No, de ezen könnyen segítünk; mondám. Megyek a bácsihoz és megkérem, hogy te is itt lehess köztünk. Bizonyosan megengedi.

— Az már más, szölt Kelemen. Akkor rendben leszünk.

Mentem is mindjárt s a bácsi megengedte. Rögton vissza indultam a jó hir-

rel. Hogy hamarább oda érjek, nem a kanyargós utakon mentem, hanem a pázsiton keresztül s már csak egy sűrű bokor választott el pajtásaimtól. Épen keresztül akartam furakodni, mikor hallottam, hogy Kelemen a nevetem említi és nagyot nevet.

... FELVÁLTVA HINTÁZTUNK. (Lásd a 300. lapon.)

Igazán nem vagyok alattomos, nem szeretek leskelődni, hallgatózni; de hát egy kicsit mégis csak kíváncsi vagyok én is, és szerettem volna tudni, mit beszélnek rólam. Jó pajtásaimtól csak jót hallhatok, azt pedig kellemes hallani.

No, ebben egy kicsit tévedtem. Mert Kelemen épen így szölt:

— Soha se gondoldj velem, ha nem jön is

mindjárt vissza, majd csak előzammog valamikor. Minél tovább marad oda, annál jobb, legalább addig nem untat.

— De hát minek jársz ide, ha unatkozol? szölt Kálmán. Én azt hittem, hogy jó pajtások vagytok.

— Meghiszem, hogy azt hitted. Ma-

gam is azt akarom, hogy mindenki azt higye, pedig biz én keveset törődöm ezzel az unalmas ficzkóval.

— Akkor hát mért tartasz vele olyan nagy barátságot?

— Azt te nem érted, Kálmán. Megvan annak a maga oka. Ez a mi kedves pajtásunk persze azt hiszi, hogy én ropantul szeretem és valami rettentően okos, kedves, ügyes fiúnak tartom. Persze, mondok is olyan szépeket, hogy akár püspöknek is hiheti magát, pedig mondhatom, hogy ugyancsak együgyű tökfilkó.

Ez mind rólam volt mondva s persze hogy nem valami nagy gyönyörűséggel hallgattam. Nagy haragomban mindjárt oda akartam rohanni, de aztán mégis vártam, hogy mit fogok még hallani. Mert ha így gondolkozik rólam, a ki eddig olyan kedves jó barátomnak mutatkozott, hát már mégis érdemes lesz megtudni, hogy miért tartott bolonddá. Kiváncsi volt rá Kálmán is és megkérdezte:

— Nem igen értem még most sem. Hát mit akarsz tőle?

— Tőle semmit, hanem ettől a vén bácsijától, a ki nagyon szereti őt. Van ennek nagyon sok érdekes ritkasága, mindenféle gyűjteménye, csak hogy nagyon féltékenyen őrzi. No lásd, hát odáig már eljutottam, hogy mint a kedves unokaöcsse jó barátja, bejárhatok ide a házba. Itt most az öreget veszem majd elő, lassan-lassan majd megszeret, mert keresem a kedvét, hízlelek neki, úgy teszek, mintha szörnyen érdekelnének az ő unalmas beszédei.

— De hát mire való ez? kérdé ismét Kálmán. Hiszen ha egyenesen megkérnéd

a kapitány urat, én azt hiszem, megmutatná neked azokat a ritkaságokat.

— Persze hogy meg. De nem addig van ám az én tervem. Mit érek vele, ha megnézem? Én egyebet akarok. Majd kinézek magamnak egy pár érdekes darabot és idővel, mikor már jól benne leszek az öreg gráciájában, elkérem tőle. Fogadok rá, hogy kicsalom tőle, csak egy kis idő meg türelem kell hozzá.

— Nagy kópé vagy te, Kelemen, szóló Kálmán nevetve. De hátha mégsem sikerül a terved? Azt mondják, hogy az az öreg kapitány igen éles eszű ember.

— Ugyan hadd el! Ismerem én már! Csak az a különbség közte és a kedves öcsse közt, hogy az egyik fiatal tökfilkó, a másik vén tökfilkó.

De már ekkor nem birtam tovább uralkodni magamon. Hogy engemet csufolt, rászedett, hagyján; de hogy az én kedves jó bácsimról, akit én annyira szeretek, tisztelek, ilyen módon mer beszélni, az rettentően felbőszített.

Előrohantan és dühösen rávettem magamat az álnokra.

— Ki a vén tökfilkó? Próbáld még egyszer ismételni! kiáltám s torkon ragadtam.

Hirtelen támadásom meglepte arany-száju Kelemen s az első pillanatban majd hanyatt esett. De gyorsan megértette az egészet, összeszedte erejét és nemcsak védte magát, hanem ő támadott és mérgesen öklöztük egymást. Kelemen nagyobb és erősebb volt, de nekem ezuttal a fölháborodás rendkívüli erőt adott és utoljára lassan le is gyűrtem volna ellenfelemet; de Kelemen, mikor látta, hogy nem bir

velem, odaragadjon delmesked birtam n csak föld belé. Azu diadalmas — N még vele addig ne nem foga szólsz ar

— A nie, barát neked val

Ezt s a köve változott tam, ara dözve, ve Mert a nyen fog mint mik

— mindjárt

— I a bácsi n amit érő inkább é hamarjál csak hat

Azt

—

add ide o A h itt nagy s ordítás Hirtelen liden, ny

velem, odaszólt Kálmánnak, hogy ő is ragadjon meg. Kálmán pedig hiven engedelmeskedett. Kettő ellen aztán már nem birtam megállani s Kelemen egyszerre csak földhöz vágott, szinte nyekkentem belé. Azután rám térdelt és gunyosan, diadalmasan szólt:

— No hát, kelle-e még több? Mersz-e még velem szembe szállni? Most pedig addig nem szabadulsz, míg becsületszóra nem fogadod, hogy senkinek egy szót sem szólsz arról, amit hallottál.

— Azt nagyon fölösleges volna ígérnie, barátocskám! Majd inkább én ígérek neked valamit, te semmirekellő!

Ezt egy vastag, kemény hang mondta s a következő pillanatban nagyon megváltozott a helyzetünk: én megszabadultam, aranszáju Kelemen pedig rémüldözve, vergődve félig a levegőben lógott. Mert a Miklós bácsi izmos karja keményen fogta a gallérjánál és rázogatta, mint mikor macska játszik az egérrel.

— Jaj, jaj, jaj! Eresszen el! Jaj, mindjárt megfulok! ordítá Kelemen.

— Dehogy fulsz barátocskám, felelé a bácsi nyugodtan. Csak meg fogod kapni, amit érdemelsz. Mondtam, hogy majd inkább én ígérek neked valamit, most hamarjában pedig nem adhatok egyebet csak hat jóféle vesszőcsapást.

Aztán felém fordult a bácsi.

— Amott van egy erre való vessző, add ide csak fiam.

A horogra akadt Kelemen látta, hogy itt nagyon kellemetlen mulatság készül s ordítással, kapálózással nem boldogul. Hirtelen más módhoz folyamodott és szelíden, nyájasan mondá:

— Kedves jó bácsi, kérem szépen, eresszen el... hiszen csak tréfáltam, igazán csak játék volt, világért sem tudnék rosszat mondani ilyen kedves jó bácsiról... aztán csak úgy tréfából birkóztam, a világért sem bánthatam az én legjobb barátomat!...

— No lám, no lám! szólt a bácsi megvetőleg. Tudtam én azt, hogy megpróbálsz az álnokoskodást és gyáva vagy, mikor veszedelem fenyeget. A viaskodásban nem szégyeltesd, hogy ketten rohantok egyre azzal a derék pajtásoddal, a ki ott szökik ni... a hátunk mögött csufoltál, gunyoltál, ravaszkodtál s azt hiszed, édes szép szavakkal újra kimenekülsz. De most az egyszer emléket kapsz arról, hová vezet az alattomoskodás.

És a bácsi kegyelem nélkül végig mért néhányszor a vesszővel aranszáju Kelemen barátomon, aztán a kapuhoz vezette és kidobta az utcára, így bucsuzva tőle:

— Ha még egyszer házamba lépsz, még egyszer ennyit kapsz.

Én már szinte megsajnáltam az álnok fiút, de Miklós bácsi kemény katona volt. Ha ő szükségesnek látta a büntetést, nem is engedte el.

— Javára fog ez válni, mert még nem olyan öreg, hogy jobb utra ne térhetne, mondá aztán hozzám. És remélem, kedves fiam, te is belátod most már, milyen hibás voltál.

— Én... én? Miért kedves bácsikám?

— Azért, mert elhitetted magaddal, hogy ez a kétszínű ficzkó derék fiu és jó barátod...

— Igen, de mikor azt hittem...

— Dehogy hitted! Csak tetszett neked, hogy hizelkedik, kedvedet keresi, dicsér. Csupa hiúságból csatlakoztál hozzá, szeretted hallani: milyen jeles, okos, ügyes vagy s barátodnak fogadtad a hizelgőt. Most meggyőződted, hogy épen attól kell legjobban óvakodni, a ki szemben nagyon hizeleg.

Nem tagadhattam, hogy úgy van és rösteltem is nagyon. De meg is fogadtam, hogy ezentul jobban megfontolom, kit tekintsek barátomnak.

Aranyszájú Kelemen e naptól fogva nem volt többé aranyájú. Én el nem árultam volna ugyan a történeteket, Kálmán sem, de a kemény Miklós bácsi elmondta mindenkinek s rövid idő múlva mindenütt tudták. Kelemen sokáig alig mert mutatkozni, azután pedig egészen abbahagyta régi csalfa ravasz modorát, mellyel annyira pórul járt. S Miklós bácsinak igaza lett: a leczke hasznára vált aranyájú Kelemennek is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet 16-dik számában közölt *körrejtvény megfejtése:*

Petőfi Sándor.

Helyesen fejtették meg: Surgót Jenő, Kricsfalusy testvérek, Pallavicini Edita és Gyuri (kinek az írása? F. b.) Farkas testvérek, Schillinger Margit, Posztóczky Margit, Seifensieder Irma, Kasper Irma és Gusztáv, Balogh Miklós és Ernő, Binéth Berta, ifj. Toldy László, Markó Matild, Kohn Hermine, Bánhegyi Géza, Prónay András (kinek az írása? F. b.) Buzáth Mariska és Jolán, Gutmann Fanchon, Árkövy Rikhard, Patay Tibor, Behunek Matild, Szily Irma, Bárány Katicza és Oszkár, Kenessey Nelli, Dörögdy Antal, Kaltneker Györgyike, Lehoczky Margit, Uferbach Gizella, Berecz Vilmos, Tarnai Béla, Weisz Serena és Irma, Lang-

felder Olga és Ede, Bende Janika, Ráth Ilonka, Deáky Attila, A miskolczi református leánynevelő intézet növendékei, Birkás Mariska, V. Horváth Margit, Veress Irma, Brüll Szidi és Imre, Fridman Kamilla, Bernáth Margit, Heller Margit és Jolán, Engelmann Sidonia, Lamm Dezső, Flack Flóra, Marschan Mariska és Géza, Komándinger Margit (kinek az írása? F. b.) Onory Béla, Solyomos Ilonka, Czölder Irén, Malmosi Magda, Szász Gabriella, Steiner Otto, Roth Ilona és Izidor, Jaszenovics Izabella és Pista, Emődy Ilonka.

(Vége köv.)

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 15-dik számában közölt találós mese megfejtését utólag még beküldték: Grötschel Emma, Pallavicini György, Behunek Matild, Wodiáner Olga, Boros József, Hérics Jolán, Fort Ferencz.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szakács Jani. Az Eiffel-torony 300 méter s legmagasabb építménye a földnek. Hogy lebontanák, arról szó sincs. Eszerint van reménység, hogy te is megláthatod, sőt hogy 280 méternyi felsőbb erkélyéről te is letekinthetsz a mélyen alant zibongó szép Páris városára. — **Müller Erzsike.** Ha a két kis állatkáról valami érdekes, jellemző vonást is följegyeztél volna, azt közöltem volna a »Kis Lap«-ban. De ilyen egyszerű kis eset nem érdekelné kis olvasó társaidat. Én magam azonban veled együtt örvendek a Luczi menekülésén és sajnálom a szegény Dámát. — **Engelmann Sidonia.** Leveledet szívesen veszem, de hogy közölhetem-é, arról előre nem szólhatok. — **Tiszti Nelli.** Reménylem, most már teljesen fölgyógyultál. Leveledet átadtam a kiadó-hivatalnak, mely teljesíti kívánságodat, ha még vannak olyan régi példányok. — **Hérics Jolán.** Kérdezd meg bátyáidtól, hogy ha keveslik a »hires« szót, hány igazán hires magyar költőt ismernek, olyat, a kinek a hírét messze, idegen népek is ismerik, mint a Petőfiét? — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

A bölcsöde részére adakozott: Bottlik Dezső és Tiborka 2 frt., Piukovics Gyözőke 1 frt 50 kr., Blau Jolán 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban lesznek kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.